

APODEMON

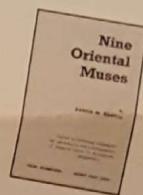
Έπος

Ένας ιδιόρρυθμος έλληνας από την Αρχαδία στο κέντρο της επιστημονικής κοινότητας του Οχαίου

Όσο περισσότερο γοητεύομαι τόσο περισσότερο πιστεύω!..

Ανέκδοτο κείμενο του Καθηγητή της Κοινωνιολογίας στο Πανεπιστήμιο του Τολέδο (Η.Π.Α.)

Δρα Πάνο Μπάρδη
γραμμένο υπό μορφή επιστολής προς τον Καθηγητή της Αστρονομίας του Πανεπιστημίου του Τολέδο.

B' ΜΕΡΟΣ

E. Από τον Αρκαδικό Τάρταρο σ' ένα Αθηναϊκό Πουργκάτριο

9. Ο Πόλεμος!
Σε μένα η Κάλαση του Δάντη ήταν σχεδόν σαν Παραδείσου!
Οι διαρκείς αντιδόπτες (απόλυτη φτώχεια, ούτε αδύτη του πατέρα μου, κ.λ.π. κ.λπ.) εντείνονται τρομακτικά. Άκομα και τώρα, αρκετά συχνά, ψιθυρίζω με μελαγχολία: «Μακριά να είχα, στη διάρκεια της παδικής και εφηβικής μου ηλικίας, το ένα εκατόστο της τροφής που κατεβρούχιζε το μέσο παιδιού σ' ενα γκέτο του Τολέδου!»
Εξαντλήμενος, περιφέρουμενος σ' αλόκηρη την Πελοπόννησο (Σπάρτη, Ολυμπία, Κόρινθο, Μυκήνες, Αργος κ.λ.π.) πουλώντας κάτι χήματρες δακτυλήφρες και τα παρόντα, για λίγα δικρόκυμα ψωμί.
Οι αγρότες και οι βοσκοί στο άντρο του Αρη (ποιός εμπιστεύεται ποιον τότε), δεν μου επέτρεψαν τη νύχτα να κοιμηθώ ώπε στους πρωτόγονους στάβλους με τα ζώα τους!
Ετοιμασμόυμε στους αγρούς, με τους μοναδικούς μου συντρόφους: «τα φιλά αστέρια» όπως τα αποκαλεί Μάρος Έβανς στο βιβλίο της Φιλικά Αστερία, 1907, 1934, 1964. Και

συχνά διαβάζα μερικά βιβλία που έφερα μαζί μου: επιστήμη (ήγη αστρονομία), μαθηματικά και αρχαικά Ελληνικά. Και έγραφα, έγραφα, έγραφα.

10. Τελά, η Αθήνα!
Τα λαοσοικά αξιοθέατα και αξιοθάμαστα! Το Πανεπιστήμιο! Άλλα η αστρονομία και τα τοιάυτα δεν ήταν για μένα! Πολύ, πολύ ακριβά.
Έπρεπε να παρακολουθήσω μαρτυρίες ταξίδευσης. Και ήμουν αδέκαρος. Και δάστεγος.
Έτσι σπουδασαν κοινωνιολογικές επιστήμες. Η παρακολούθηση δεν ήταν υποχρεωτική.

Από το πρώιμο το βράδυ, στεκόμουν στο πεζόδρομο της οδού Συκράτους και πουλώντας φακέλων, με δεκάρα το κομμάτι. Με τα «κέρδη» μου, αγόρασα μια φραντζόλα ψωμί, ένα βαζάκι λαρδιού και τα βιβλιά μου.
Σαν «έμπορος», κρατούσα στο αριστερό μου χέρι φύλλα χαρτού, που είχαν γραμμένες αγγγελίες, μεταφρασμένες - ανυπομονούσα να μάθω την αγγλική γλώσσα επαρκώς για να μπορέσω να εξαφανίσω μια αμερικανική υποτροφία.

Μια μέρα, βρίσκοντας τη λέξη *inclination* (κλίση) πολύ δύσκολη, ψιθυρίζα συνέχεια,

«inclination, inclination, inclination...» προκειμένου να τη μάθω. Ξαφνικά, μια λεπτή και αιθέρια κοπέλα της Αθήνας σταμάτησε πλάι μου και, εύθυμα, λυρικά και μελιστάκατα, ρώτησε: «Πόσο κάνουν οι φακέλων;»

Σα ζήτησε κεραυνούς του Διά, βουβάθηκα για μια στηγμή και αμέσως μετά απάντησα μονότονα και ηλιθία: «inclination, inclination, inclination...»

«Τι, στο καλό, λες?» γέλασε εύθυμα, καθώς καταρράκτες από τριαντάφυλλα, υδάκινθος και γορδένιες έρρεαν άφθονα μέσα από τα χειλή της. Της έγινησα, λυπημένης.

Με κοίταξε σωτηρή. Μετά με αγκάλισε. Και γεμάτη δάκρυα, σύρραξε όλους τους φακέλους μου και ακόμα, μου έδωσε πολλές παραπάνω δραστηριότητες!

11. Διάβαζα και μελετούσα συνέχως. Οταν μπορούσα, στα σκαλόπατα του Παρθενώνα, στην Ακρόπολη. Μπροστά στη Φιλοκατή του Σωκράτη. Ιδιαίτερα στο Λόφο των Νυμφών έως από το Αστεροσκοπείο! Και συνεχώς έγραφα ποίημάτι.

Συνέχεια σ. 3

Μ' αυτούς,
στην Ευρώπη;

Δυστυχώς, από συγκυρίες παρεληγήσεων, είχαμε διαμορφώσει την εντύπωση ότι είναι πολλοί οι μικροψύχοι αιματαριώτες μας, που εχθρεύουνται έργα και ανθρώπους του πολιτεύματού μας. Ευτυχώς, στην πενταχρονή εκδοτική πορεία των δημιουργικών οργάνων του Ευρωπαϊκού Κέντρου Τέχνης, υπήρξε, στην περίπτωση μας, μόνον ένας! Το δυναμικό του δεν έχει αεία να το αναφέρουμε. Παντελέως άγνωστο είναι. Μας προκύψει δε προσφάτως. Τον είχαν βάλει να υποστηρίξει το τραπέζι όπου εξέβησε το έντυπο υλικό της, τη αντιπροσωπεία στην Ελλάδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Στο Ζάππειο, στις ενιά του περασμένου Μάρτιο. Αυτός, λοιπόν, προσήλθε αυτοκήτως και επειδή... μας αγάπτησε σφόρδια και καταμεράκωθηκε από ενδιδάχτες για την... τύχη μας, μας «συνεβώνευσε» όπι δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να προβάλλουμε το έργο μας, που τις δεν-θνετες επιτήξης μας και την προσπικότητά μας, μεσά από τα έντυπα μας, που τα εκδίδουμε με τα λεφτά μας. Δηλαδή, και σπηλαμαίος. Και βλαξ!

APODEMON EPOS

MAGAZINE OF EUROPEAN ART CENTER (EUARCE) OF ATHENS

Greeks' Abroad Speech

INTERNATIONAL NEWS OF HELLENISM

Literature
Poetry
Music
Fine Arts
Theatre
Book
Architecture
Humanistic Sciences

ISSUE, 6

April
May
June

1998

Μιά φιλελληνίδα ποιήτρια ερευνά τη Μεσόγειο

Ένα κανένο του Michel Pie στον γαλλικό τύπο, στόχικος αφορού την χωρισμένη τη Salima Ait Mohamed, η οποία τον ταυτό την κάρπη προσήμανε το ενδιδάχτη που την έπιασε στην Ελληνική ποίηση, σημειώνοντας την έκθεση «Ανθολογία της Ελληνικής Ποίησης» στη γαλλική γλώσσα, όπου περιβαλένεται όποιος ο πιθανότερος έργων των επίτιμων ποιητών, μέχρι κάτι ως νωπερινόν.

Η κ. Salima Ait Mohamed γεννήθηκε πριν από τριάντα χρόνια στην Kabylie της Αλγερίας. Οι πιο μεγάλες ανανώσεις της ανήσυχησαν στο Πανεπιστήμιο της Αλγερίας, όπου αποφέρθηκε Φιλοσοφία (1987) και παραλήπτη ήρωναν στην ποίηση της ποιητικής σκέψης της.

ΣΥΝΤΟΜΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ SALIMA AIT-MOHAMED

βιβλίο της «Το άριο μπή τις νύκτα» (1987) και τρία χρόνια αργότερα, τα «Μουρμουριτά». Την ίδια περίοδο (1988) ασκείται συνεργάζουμενη στην πατρινή πόλη της Χαλκίδης στην Ελλάδα, στην Αίγαλη και την Είνα. Στα 1995 φεύγει στη Γαλλία όπου και σπουδάζει Εθνολογία στο πανεπιστημακό ινστιτούτο IUT της Aix-en Provence. Την αναγνωρίζει ως ποιήτρια η ρέδιοφωνη και η έντυπη κριτική και δημοσιεύουνται συμεντ άσκηση για το ποιητικό έργο της.

Στη Γαλλία συνεκδειτεί στη δημοσιογραφία και δραστηριοποιείται και συνεργάζεται με τα επιδιδύμια «Revue des deux mondes», «Marseille-Provence» «Arts Sud» και «La Courte Echelle et Sud Nord». Στη συνέχεια συνεργάζεται με συγχρόνισα, με τις εκδόσεις ποίησης του οίκου «Autres Temps», στις σειρές του οποίου εκδίδονται τα Αλγερινά της Αλγερίας, της Αγρινίου και της Λαζαρίτης.

Τέλος, στις σειρές του οποίου εκδίδονται ακόμη ποιητικό έργο της: «Αλζερί - διήλερη σαπέρι» (1996).

Γράφε, σπηλαμαίεται και συμμετέχει στην έκδοση του βιβλίου «Αλγερία Καζενά» (1996) και μέσα από τον έντυπο της Ελλάδας της Αλγερίας, της Μαρόκου, της Σύριας, της Καραϊβικής, της Ιαναϊάς, της Επιλάδας, της Σικελίας, της Τουρκίας, κ.λ.π. με τον χοντρό τίτλο «Οδύσσειας αριγμάτων της Μεσογείου».

Η κ. Salima Ait-Mohamed

12. Τη νύχτα; Δεν είχα σπίτι «Ζούσια» έξω από την Αθήνα, πέρα ακόμα και από τη φτωχογεντιά της Καισαριανής. Σε μια μικρή σπηλιά.

Πρώτον, έσπασα τους σταλαγμήτες - δεν υπορρίπτανε κάνω πιπάτα με τους σταλακτίτες.

Μετά, μερικές σανδίνες για να κάνω «κρεβάτι», ένα μολύβι και δύο σκεπασμάτα.

Ένα θύελλο «γραφείο» για τα λιγοστά βιβλία μου και μια λάμπα πετρελαίου πάνω - το λαμπτήραλο κατά καιρούς έσπασε καρβντίς οι σταλακτίτες, σαν φάντασμα, εκφεύγονταν γυρεύς σταγόνες κατά πάνω του. Το «ψημείο» μου; Ένα κοπή από χαρτόνι κάτω από το κρεβάτι μου. Συγχά μυστικέμενο, περιεχει συνήθως ωμή, λαρδί, ελέκις και τα τοιαύτα.

Σύν· αγάπη αποκτώσα τάσεις αυτοκονίας. Πώς να συνεχίσω τις σπουδές - ποιές σπουδές! Ωπού μια μέρα, σπην οδό Σωκράτους,

Όσο περισσότερο γοητεύομαι τόσο περισσότερο πιστεύω!..

Συνέχεια από σ. 1

Βρήκα τυχαίως ένα αντίτυπο του Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκάιτε *Die Leiden des Jungen Werthers* (Τα Πάθη του Νεαρού Βέρθερου).

Τι παράδειν! Η Καρλότα Μπουφί έκανε τον Γκάιτε να βέλει να αιτούνται, αλλά το μιθιστόριμα του, του έωσε τη ζωή! Εμπνευσμένος απ' αυτό, έσωσα κι εγώ τη δική μου ζωή.

Εγράμμα το «Θάνατος και Φαουστιανό Λυκόβατο πάνω από την Αθήνα», ένα μεγάλο τραγικό ποίημα σε μακάβρια χορευτικούς αναπαίστους:

Ημῶν ελεύθεροι!
Ο Γκάιτε μου έωσε τη ζωή!

Και ακόμη παράδειν! Ένας Παριζιάνος βιολίστας - συγγραφέας - δικηγόρος περιέγραψε το «θάνατο» μου σαν Μινιατούρα Φάνουστ! Τον Γκάιτε όχι τον Κρίστοφερ Μάρλους! Η *Τραγική Ιστορία του Δρα Φάνουστος*. Το παρόρθιο συνεχείσαι! Πολλά χρόνια αργότερα, ο Γκέρογκ, ένας δαμάσιος λαμπρός Γερμανός αστροφυσικός και υπέροχος φίλος μου, κι εγώ ήμασταν προσκεκλημένοι σ' ένα διεβλήτη επιστημονικού συνέδριο στη Σεούλ, στη Νότια Κορέα. Ήγιαν το ίδιο ταξίδι από το Διεθνές Αεροδρόμιο Κίμπο προς το Ξενοδοχείο μας. Ως συνήθως, ο Γκέρογκ μου έδωσε μερικά ποιημάτια του, εμπνευσμένα από κλασσικούς αστρονόμους και φυσικούς,

Οι συνήθως, εγώ του έδωσα μια από τις συνέθεσί μου. Αυτή τη φορά τον «Φάνουστ» μου! Ο Γκέρογκ, αγνώστως με, με οπερικό ύφος διδάσκαλε, διδάσκαλε, ενώ πηδούσα στην ίδια στηγάνι για να τον πλύσω διάκοπο της κύριας αιθουσας, τις εντυπωτικές Εύλινες θερόντες και τον γκρέμισαν από κάτω, που σου προκαλεί μάγιο.

Καλόπαντσας από μικρό σε μικρό μεχρι που σχημάτισε τη δική του υπερτράγονη σφραγίδα!

Ηταν για τον Αρισταρχού Σοφικό το ταξίδι σταμάτησε. Βγήκαμε έξω. Τι μεγαλοπρό ξενοδοχείο - κάθισαν τον ωραριό! Στην κορυφή, το λαμπτέρο του ονομάτι Ω, όχι! Ο Γκέρογκ κι εγώ ξεσπάσαμε, υπερικό σχέδιον, με μια

φωνή. «Ο έρωτας του Γκάιτε!». Ναι, ήταν αυτός, ο έρωτας του Γκάιτε! Το ειδύλλιο που έφερε το ρομαντισμό στην Αγγλία. Το ειδύλλιο που ενέπνευσε ταν Ταρκίς Νίκειας! Ήταν η Καρλότα Μπουφί του Γκάιτε! Η Ιωνία τη Καρλότα, που ο ίδιος τριγράφει αποκαλύπτει ΛΟΤΤΕ! Τι παράξενο!

Εταν σταν είχαν δυνατόν, όποτε δύνα διαλέξεις στην Ανατολή, κιωβών ένα παρορμητικό ερέθισμα να επισκεφθεί το Κύπρο. Εκεί, σπέύδω στον παλαιό Να Κηφισούτζου, ένα βασιλικό αιολοδόμητο, γνωστό να τον πλύσισε διάκοπο της κύριας αιθουσας, τις εντυπωτικές Εύλινες θερόντες με τον γκρέμισαν από κάτω, που σου προκαλεί μάγιο.

Εκεί ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου μου είπε ότι κάποιος, ρομαντικός και απελπισμένος φωτές του Πανεπιστημίου, φωρίστης την ενδυμασία του Βέρθερου, αρφών διάβασεν το Βέρθερο του Γκάιτε, μπόρων στη συνέχεια στο γκρέμισαν Παράξενο! Ο Γκάιτε σκότωσε αυτούς! Ο Γκάιτε έσωσε μενά! Πάλι, πολύ παράξενο!

Συνέχεια στο τελός σ. 9

THIS LETTER TO THE ASTRONOMY PROFESSOR OF THE UNIVERSITY OF TOLEDO NEVER EDITED

Dear Professor:

I. The Dawn of Astronomy

Perhaps you have noticed that, whenever I consulted you regarding your fascinating course in astronomy, I felt uncomfortable, almost discomfited! Well, I did. But, thanks to you, I now feel both comfortable and secure. Please let me explain.

My interest in Urania's fascinating field is neither impulsive nor ephemeral. On the contrary, it is a passion that first erupted in my early childhood. Unfortunately, it has been impossible for me to pursue my dream. Now, however, I am finally able to do so. Accordingly, I am certain that you understand my profound gratitude. You are both a good teacher and a marvelous person. I am also grateful to your entire Department, whose impressive accomplishments I have been following in the press and scientific journals.

II. From Dante's Inferno to Copernicus's Elysium

No, my interest in astronomy is not impulsive. Do let me explain.

A. Pan, Artemis, and the Nine Muses

1. As a child, I often played in the fields and meadows of Arcadia, in south Greece. My love of mythology soon gave me 11 imaginary playmates: Pan and Artemis, Arcadia's main divinities, and the Nine Muses - soon, Urania became my favorite!

2. Why? Well, on night, I noticed a brilliant, dazzling constellation. My cousin Ioannes, a professor of mathematics, explained that it was Orion! I was so fascinated that he gave me an atlas of the sky.

First, I read all the myths dealing with the giant hunter who loved Eos and pursued the Pleiades.

Second, I kept scrutinizing the entire atlas sedulously. Since our climate was ideal, I could see countless sparkling, scintillating lights in the sky. (Now, however, I often wall: "The sun never sets in the British Empire and never rises in Toledo!)

I was especially glad to SEE Sadak (Saidak), the Arabs' TEST (of vision); I was fascinated to observe Algol, the Arabs' al-ghul, the ghoul; and so on.

3. As a Lyceum student, I walked to school eight kilometers each way, usually at night. The atlas was still valuable.

4. My «astronomy» course in the Lyceum was fascinating, but, when I remember it now, I consider it primitive and hopelessly rudimentary. (Here, four fields must be distinguished.

Theogony: a mythological account of the origin and genealogy of the gods, as well as of the part of the cosmos each of them created. *Cosmography*: the study of the visible universe that includes geography and astronomy. *Cosmology*: the study of the structure and evolution of the universe. *Cosmogeny*: the astrophysical study of the origin and evolution of the universe.)

5. While in the Lyceum, I wrote tragedies in rhyming verse (truncated iambic octameters), countless poems, and songs for the mandolin. Needless to say, many of my poems and songs had astronomical themes. My main dream, however, was to compose a long epic poem dealing with Orion! I failed! My knowledge and skills were too limited for such a dream.

B. The Daughter of Copernicus and Her Golden Tresses

6. While a Lyceum student, I emphasized, both formally and informally, ancient Greek, philosophy, medieval history, and theology. In fact, I was so fascinated by them that I wanted

to be a monk (no, a hermit!). And I was thrilled to discover that Copernicus, one of my astronomical idols, was also a canon!

Incidentally, years ago, at a Polish wedding, the pulchritudinous bride offered me a beer. Since my labyrinths are exceedingly sensitive, I courteously refused the nectar! But she insisted. I gave in. A short time later, she found my «intoxication» highly amusing. But I was not amused. I accused her of having offered me a secret Polish weapon. Then, in a less bellicose mood, I uttered: «Ah, your Copernicus was right - the earth does move. See how, with Bacchus in my head, I, too, am dancing, whirling, and revolving in perfectly uniform circles around the celestial constellation of your golden tresses - it is Coma Berenices, Your Majesty? But be grateful. A German beer, too, and Kepler's ghost would drag me elliptically through the lunar mountain! of your wedding presents! Now, you wouldn't like a Polish-German war, would you?»

C. Two German Sages and a Strange Book

7. Soon, however, a cataclysmic change in my life. And I will never see Copernicus, who is in Paradise.

Since Lefcohorī, my little village, is located between Athens and Olympia, I always had cosmopolitan contacts.

One day, while on their way to Olympia, two German giants from Berlin stopped in my village to see and photograph Saint Mary's Cemetery (a bucolic masterpiece).

They stayed in my home. Yes, those two giants! And they adamantly refused to communicate with me in any language except for perfect ancient Greek! Ah, how fluently they sang, like classical nightingales! And how passionately, almost tearfully, they recited countless verses from Homer's *Iliad* and *Odyssey*! Suddenly, when they discovered my boundless love of the history and philosophy of science, they stared at me silently for a few moments, and then, opened a briefcase, fished out a strange volume most religiously, and offered it to me. «Biblion touto son est!» (*This book is yours!*), whispered one of them. Then, they left.

D. Floral Rainbows, a Cosmic Minstrel, and a Furious Whirl

8. I ran to an emerald meadow adorned with myriads of scarlet poppies, lay down, and, while the nightingale and other songful minstrels serenaded me melodiously, I began to read.

What supernal bliss for a poor, starving, skeletonized boy! And what inventions in that idyllic Eden!

Not a penny to buy glue. But the almond tree's gum in a bottle, with water, gave me free glue!

Not a penny to buy crayons. But the dazzling cataracts, garlands, and irides of Arcadia's flowers gave me myriads of free petal-crayons!

Not a penny to buy ink. But the indigo-scarlet anthers of poppy stamens, mixed with water, gave me oceans of free ink!

And, morning and evening, I enjoyed a free serenade.

Perhaps you know that Cuculus canorus, the common cuckoo, is actually a songbird.

His melancholy, monotonous, mysterious two-syllable song reverberates from mountainside to mountainside like a cosmic dirge.

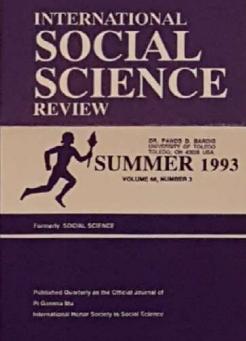
The astrologer's «rain-prophet». The herald of the spring, and harbinger of the sun moving north.

Aristotle himself, puzzled by its disappearance in winter, believed that it had been metamorphosed into a hawk!

In Rome, the cuckoo was one of the princes of ornithomancy.

The more fascinated I am, the more I believe»

By Panos Bardis

«International Social Science Review»

Editor: Panos Bardis

Herbert Spencer. Finally, after the last page, I was an atheist!

I even believed that Sir Isaac Newton's «The more I study nature...» and Antoine Lavoisier's «Limited Knowledge leads us...» were insincerely religious. And I was amused by Saint Augustine's words (not really his own!) to an annoying atheist who asked the Church Father what the heck his God, that busy old man, was doing before he created the universe. The saint shouted: «He was making Hell for those who ask that kind of question».

As for me, at the present time, I vaguely believe in a Supreme Being. Why? Exclusively because of astronomy's ineffably spectacular attainments!

I have three shelves of volumes dealing with this science. And, the more I read, the more fascinated I am. And, the more fascinated I am, the more I believe.

E. From an Arcadian Tartarus to an Athenian Purgatory

9. The War!

To me, Dante's *Inferno* was almost like *Paradiso!* My perpetual vicissitudes (absolute poverty, my father's acute asthma, and so forth, and so on) intensified horribly. (Melocheistically, even now, and not so infrequently, I whisper: «I wish I had, during my childhood and adolescence, 1 percent of the food consumed by the typical ghetto chid in Toledo!»)

Faggining, I wandered throughout the Peloponnese (Sparta, Olympia, Corinth, Mycenae, Argos, and so forth) to sell a few needles, thimbles, and the like for a few hunks of stale bread.

Farmers and shepherds, in Mars's hell (who trusted whom then?), would not allow me even to sleep in their primitive stables, with their animals, at night!

So, I slept in the fields, with my only companions: «the friendly stars», as Martha Evans Martin calls them in her *Friendly Stars*, 1907, 1934, 1964. And I often read a few books I carried with me: science (some astronomy), mathematics, and ancient Greek. And I wrote, I wrote, I wrote, I wrote.

10. Athens, at last!

The classical wonders and marvels! The university! But no astronomy and the like for me! Too, too expensive. I would have to attend countless classes. And I was penniless. Even homeless.

So I studied the sociopolitical sciences. No class attendance, which was not required.

From morning to evening, standing on the sidewalk, on Socrates Street, I sold envelopes, a penny a piece. With my «earnings», I bought a loaf of bread, a jar of lard, and my textbooks.

As a «merchant», in my left hand, I held slips of paper containing English vocabularies - I was anxious to master English sufficiently to secure an American scholar.

One day, finding the word *inclination* too difficult, I kept whispering, «inclination, inclination, inclination...», in order to master it. A sensitive and ethereal maid of Athens suddenly stopped and, cheerfully, lyrically, and mellisonantly, asked:

«How much your envelopes?»

A Zeus-thunderbolt silenced me momentarily, but then, I answered, monotonously and stupidly:

«Inclination, inclination»

«What on earth are you talking about? she rhapsodized, laughing uproariously, cataracts of roses and hyacinths and gardenias flowing between her coral lips.

I explained, sadly.

She stared at me silently.

Then, she hugged me. And then, lachrymose-

ly, she bought all of my envelopes and even gave me many extra drachmas!

11. Still, I kept studying and reading. When possible, on the steps of the Pantheon, on the Acropolis. In front of the Prison of Socrates. Especially, on the Hill of the Nymphs, outside the Observatory! And I kept writing poems.

F. Spectral Siestices, a Dirge of Death, and Goethe's Ghost

12. At night? No home! I «lived» outside Athens, even beyond the slum of Caesarean. In a sort of cave.

First, I smashed its stalagmites - there was nothing I could do about its stalactites.

Then, a few boards to make a «bed». A pillow and two blankets.

A dismal «desk» for my few books, and a kerosene lamp on it - its glass chimney occasionally broke as liquid bombs hurled by the ghostlike stalactites attacked it.

My «refrigerator»? A cardboard box under my bed. Often damp, it usually contained bread, lard, olives, and the like.

I gradually became suicidal. How could I continue my education - what education?

But, one day, on Socrates Street, I accidentally found a copy of Johann Wolfgang von Goethe's *Die Leiden des Jungen Werthers*.

How strange! Charlotte Buff made Goethe suicidal, but his own novel saved his life!

Inspired, I saved my own life similarly. I composed «Death and Faustian Twilight Over Athens», a long tragic poem in morbidly dancing anapaests.

I was free!

Goethe had saved my life!

How strange! A Parisian violinist - author - lawyer described my «Death» as «A miniature Faust! Goethe's, not Christopher Marlowe's *The Tragical History of Dr. Faustus*».

How strange! Many years later, Georg, a fiendishly brilliant German astrophysicist, and a wonderful friend of mine, and I were invited to an international scientific congress in Seoul, South Korea. We took the same taxi from Kimpo International Airport to our hotel. As usual, Georg gave me a few poems of his, inspired by classical astronomers and physicists. As usual, I gave him one of my own compositions. This time, my «Faust»! Georg, ignoring me with a pensive frown, read and read and read, while at the same time I froze on his own poems - also with a pensive frown.

- which, for instance, danced thus (my translation):

«Leaping on curves,

From mind to mind,

Until he formed his own supernel orb! It was Aristarchus! Suddenly, the taxi stopped. We got out. Ah, what a magnificent, sky-caressing hotel! At the summit, its blazing name. Oh, no! Georg and I erupted almost hysterically, in unison: «Goethe's love!» Yes, it was Goethe's love herself! The romance that brought romanticism to England! The romance that influenced Charles Dickens! It was Goethe's Charlotte Buff! The very Charlotte he affectionately called LOTTE! How strange!

So, whenever possible, while giving lectures in the Orient, I experience an impelling impulse to visit Kyoto. Then, I hasten to the old Kiyomizu Temple, a marvelous structure famous for its ornate main hall, the striking wooden veranda, and the vertiginous cliff below. There, a Ritsumeikan University professor once told me, romantic, forlorn university students, in Werther's attire, would read Goethe's *Werther*, and then jump off the cliff!

How strange! Goethe killed them! Goethe saved me! How very, very strange!

Continued in issue 9.

